

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821204173
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3821204173.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcov 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E., F. XX, 2/ E. G. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., H. XXX/X, oboch zastúpených JUDr. Igorom Gažíkom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Bojnická cesta 7, a 3/ G. A. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., H. XXX/X, proti žalovanému SKT verejná obchodná spoločnosť, so sídlom v Banskej Štiavnici, Nám. Sv. Trojice č. 8, IČO: 00 652 008, za účasti intervenienta na strane žalovaného E. E. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., I. J. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Michaelou Šteiningeroovou, advokátkou so sídlom v Prievidzi, Záhradnícka 24, o určenie, že nehnuteľnosti patria do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne 2/ a poručiteľa E. K. C. a do dedičského konania po tomto poručiteľovi, o odvolaní intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 12C/36/2021 – 312 zo dňa 16. novembra 2022 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobcom 1/ až 3/ **p r i z n á v a** voči intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. určil, že pozemky registra „C“ parc. č. 97/3 o výmere 7 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. 98/3 o výmere 69 m², záhrada, parc. č. 99/1 o výmere 108 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. 99/6 o výmere 10 m², zastavaná plocha a nádvorie, nezaložený list vlastníctva, evidované na katastrálnych mapách Okresným úradom Prievidza, katastrálny odbor, v k.ú. F., obec Bojnice, okres Prievidza, tak ako sú zakreslené na geometrickom pláne č. 83/2008 A. I. C. zo dňa 8.9.2008, ktorý je súčasťou rozsudku, predtým ako časti pozemku registra „E“ parc. č. 2348/5 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 486 m² zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. F., obec F., okres Prievidza, patria do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov - žalobkyne 2/ a poručiteľa E. K. C., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom F., H. XXX/X, a do dedičského konania po tomto poručiteľovi. Výrokom II. súd prvej inštancie priznal žalobcom voči žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou dňa 03.11.2021 a zmenenou podaním zo dňa 10.08.2022, ktorá zmena bola pripustená uznesením č. k. 12C/36/2021-221 zo dňa 25.08.2022, sa žalobcovia domáhali určenia, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Uznesením č. 63/72, vydaným na zasadnutí rady MsNV Bojnice, konaného dňa 12.04.1972, bolo rozhodnuté o pridelení stavebného pozemku, vytvoreného z parcel č. 1134/24, 1134/25 a 1134/26, žalobkyne 2/ na výstavbu prízemného rodinného domu s rovnou strechou. Dňa 26.06.1972 Okresný národný výbor - odbor výstavby v Prievidzi vydal pod sp. zn. Výst. 2922/1972 územné rozhodnutie o umiestnení stavby s priloženou snímkou pozemkovej mapy k výstavbe

rodinného domu. Rozhodnutím Finančného odboru ONV v Prievidzi zo dňa 02.05.1973 č. Fin 99 305147/73 bol pozemok, zapísaný v evidencii nehnuteľností pri Stredisku geodézie v Prievidzi, v LV č. X, k.ú. F., parc. č. 1134/24, 1134/25 a 1134/26, vlastnícky patriacich Čsl. štátu, manželom E. K. C. a E. G. C. právoplatne pridelený do osobného užívania k výstavbe rodinného domu a následne dňa 17.05.1973 s nimi uzavrel MSNV v Bojniciach zmluvu o zriadení práva osobného užívania pozemku. Dňa 13.06.1973 bola na MsNV v Bojniciach spísaná zápisnica z miestneho konania a vytýčenia stavby rodinného domu v obci Bojnice, za účasti stavebníkov E. K. C. a jeho manželky, susedov L. E. a G. E.. Predmetom konania bolo šetrenie a vytýčenie stavby rodinného domu stavebníka E. K. C. a manželky na pozemkoch parc. č. 1134/24, 25 a 26. Dňa 14.06.1973 rozhodnutím č. 4042/1973 povolil Okresný národný výbor v Prievidzi, odbor výstavby, stavebníkovi E. K. C. s manželkou v obci Bojnice na parcele podľa situácie č. 1134/24, 25, 26 stavbu rodinného domu za tam uvedených podmienok. Stavba rodinného domu vo vlastníctve žalobcov bola skolaudovaná dňa 10.06.1976. Dňa 10.06.1976 vydal Okresný národný výbor v Prievidzi, odbor výstavby a územného plánovania, rozhodnutie pod značkou Výst. 3264/1976 pre E. K. C. s manželkou - povolenie užívať stavbu rodinného domu a hospodárskeho objektu na parcele č. 1134/24, 25, 26, ktorá bola vystavaná na základe stavebného povolenia č. Výst. 4042/1973. V odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza, že miestnym vyšetrením sa zistilo, že stavba je vystavaná presne podľa schváleného projektu a vyhovuje podmienkam uvedeným v stavebnom rozhodnutí. V časti formulára Rubrika „oproti schválenému projektu sa uskutočnili tieto nepatrné zmeny“, je prázdna. Z výpisu z katastra nehnuteľností zo dňa 26.07.1999 vyplýva, že pre manželov C. bol založený v katastri LV č. XXX, v ktorom bol zapísaný dom a v poznámke pozemky. Predmetné pozemky sú aj dnes zapísané na LV č. XXX pre k.ú. F. ako parcela č. 97/4, 98/4, 99/7 a 99/8. Z výpisu listu vlastníctva č. XXX pre k.ú. F. zo dňa 16.08.2022 vyplýva, že pozemky parcela č. 97/4 o výmere 5 m², zastavaná plocha a nádvorie, 98/4 o výmere 216 m², záhrada, 99/7 o výmere 124 m², zastavaná plocha a nádvorie, a č. 99/8 o výmere 316 m², zastavaná plocha a nádvorie a stavba - rodinný dom súpisné číslo 836 postavený na pozemku parcela č. 99/3, 99/6 a 99/7, vlastnícky patria do podielového spoluvlastníctva žalobkyne 2/ v 1 a žalobcom 1/ a 3/, každému v podiele 1. V časti B vyššie uvedeného listu vlastníctva je uvedené, že na parcelu č. 99/2 a 99/3 je zapísané duplicitné vlastníctvo, vyznačené na základe geometrického plánu č. 83/2008-R 50/09-VZ 340/09. Žalobcami i v súčasnosti užívané pozemky sú i dnes exekvované pozemky evidované v registri „C“ ako pozemok parc. č. 97/3 o výmere 7 m², zastavaná plocha a nádvorie, parcela č. 98/3 o výmere 69 m², záhrada, parcela č. 99/1 o výmere 108 m², zastavaná plocha a nádvorie, parcela č. 99/6 o výmere 10 m², zastavaná plocha a nádvorie. Na liste vlastníctva č. XXXX pre k. ú. F. je zapísaný pozemok parcela č. 2348/5 o výmere 486 m², zastavaná plocha a nádvorie, ktorý je predmetom exekúcie pod sp. zn. EX 219/2012, ktorá exekúcia sa vedie u súdneho exekútora JUDr. Kohúta v Banskej Bystrici. Ako výlučný vlastník vyššie uvedeného pozemku je na LV zapísaný žalovaný. Ako titul nadobudnutia vlastníckeho práva sa uvádza PK V 1315, rozsudok 2 Obo 85/1994, Z XXXX/XXXX - K. 603/2010. Skutočnosť, že žalovaný sa nepovažoval za vlastníka vyššie uvedeného pozemku, žalobcovia preukazovali predloženou súvahou žalovaného k 31.12.2009 a účtovnou závierkou žalovaného k 31.12.2017. Z osvedčenia o dedičstve č. k. D 1420/98-208 zo dňa 19.10.2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 06.11.2001, mal súd zistené, že dedičmi po nebohom E. K. C., nar. XX.XX.XXXX, boli žalobcovia 1/ až 3/, pričom predmetom dedenia nebol pozemok parcela č. 2348/5 v k.ú. F., a to ani v časti. Z výpovedí žalobcu 1/, žalobcu 3/, čestného prehlásenia žalobkyne 2/ a z výpovedí svedkov E. a K. H. mal súd preukázané, že pozemok, ktorého hranice vytýčili štátne orgány, a na ktorom si žalobkyňa 2/ so svojím manželom postavili rodinný dom a hospodársku budovu, ktorý pozemok si aj riadne oplotili, v podstate bez akéhokoľvek zásahu niekoho tretieho obaja a neskôr aj ich právni nástupcovia nerušene užívali vyše 40 rokov. Jednoznačne to vyplýva aj z čestných prehlásení susedov žalobcov, E. E. a K. E. zo dňa 09.10.2021. Na základe návrhu oprávnenej E. E. I. proti povinnému spoločnosti SKT (žalovaný v tomto konaní) začal poverený exekútor JUDr. Peter Kohút, so sídlom v Banskej Bystrici, exekúciu na majetok povinného pod sp.zn. EX 219/12, ktorá sa vedie na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10Er/558/2012. V rámci exekúcie vyhlásil exekútor predaj majetku povinného, a to nehnuteľnosti - pozemok registra „E“, parcela č. 2348/5, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 486 m², zapísaný na LV č. XXXX na Okresnom úrade Prievidza, katastrálnom odbore, pre k.ú. F.. Dňa 03.09.2021 sa u súdneho exekútora JUDr. Kohúta konala dražba nehnuteľnosti, pozemku registra „E“, parcela č. 2348/5, o výmere 486 m², zastavané plochy a nádvoria, zapísaná na LV č. XXXX, k.ú. F.. Zo zápisnice z dražby nehnuteľnosti a takisto z prezenčnej listiny k tejto dražbe mal súd preukázané, že dražby predmetnej nehnuteľnosti sa zúčastnili dvaja dražitelia, intervenient na strane žalovaného a takisto suseda žalobcov, E. E., ktorá rovnako ako intervenient na strane žalovaného na dražbe dražila, pričom podala druhé najvyššie podanie. Príklep bol udelený ako vydražiteľovi E. E. I. za najvyššie podanie 5 900,- eur. Dražby sa tiež zúčastnil, avšak nedražil, aj žalobca 3/ a súčasne právny

zástupca žalobcov 1/ a 2/. Proti vyššie uvedenej dražbe nehnuteľnosti podala žalobkyňa 2/ námietky, kde okrem iného uviedla, že exekútor jej nedoručil upovedomenie o začatí exekúcie a žalobnú vyhlášku, čím porušil zákon. Má za to, že nemôže byť poškodená na svojich ústavných právach tým, že nebola oboznámená o začatí dražby a tiež o termíne dražby v zmysle zákona. Na základe uvedeného žiadala jej námietkam v celom rozsahu vyhovieť a príklep neschváliť. Uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10Er/558/2012-142 zo dňa 14.02.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.03.2022, súd povolil čiastočný odklad exekúcie vedenej exekútorom JUDr. Petrom Kohútom pod sp. zn. EX 219/2012-4-C v časti predaja nehnuteľnosti k pozemkom registra „C“: parcela č. 97/3 o výmere 7 m2, zastavaná plocha a nádvorie, parcela č. 98/3 o výmere 69 m2, záhrada, parcela č. 99/1 o výmere 108 m2, zastavaná plocha a nádvorie, parcela č. 99/6 o výmere 10 m2, zastavaná plocha a nádvorie, list vlastníctva nezaložený, zapísaným Okresným úradom Prievidza, katastrálny odbor, v k.ú. F., ako časti pozemku registra „E“, parcela č. 2348/5, zastavané plochy a nádvorie, o výmere 486 m2, zapísané na LV č. XXXX, do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 13C/89/2021. Na Okresnom súde Prievidza sa vedie konanie pod sp. zn. 7C/36/2021, v ktorom žalobca K. E., sused žalobcov, žaluje spoločnosť SKT, verejná obchodná spoločnosť, o určenie, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností, pozemkov registra „C“, parcela č. 95/2, záhrada o výmere 123 m2, parcela č. 96/4, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 16 m2, parcela č. 96/5, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 24 m2 a parcela č. 96/6, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 45 m2, zapísaných Okresným úradom Prievidza, katastrálny odbor, v k.ú. F., nezaložený list vlastníctva ako časti pozemku registra „E“, parcela č. 2348/5 - zastavané plochy a nádvorie o výmere 486 m2, zapísaného na LV č. XXXX pre k.ú. F.. V predmetnej veci doposiaľ rozhodnuté nebolo. Z listu Okresného úradu Prievidza, katastrálny odbor, zo dňa 14.03.2022, adresovaného intervenientovi na strane žalovaného vyplýva, že Okresný úrad Prievidza, katastrálny odbor, prešetril údaje katastra v k.ú. F., parcela reg. EKN 2348/5 (pred ZMVM) a zistil, že predmetná parcela bola zapísaná do katastra nehnuteľností na základe dohody o prevode správy do národného majetku medzi MsNV Bojnice a reštaurácie Prievidza, zo dňa 03.04.1965 (PVZ 52/65). Podkladom bol geometrický plán č. 9105-0036-4 z 26.11.1964, pričom bola parcela oddelená od parcely č. 2348/5, evidovanej v pozemnoknižnej vložke XXXX. Do zápisu registra obnovenej evidencie pozemkov v roku 2010 bola parcela vedená na liste vlastníctva č. XX. Od roku 1994, kedy bolo preberané mapovanie základnej mapy veľkej mierky, bola časť parcely evidovaná v stave neidentickom ako neprevzatá do obnoveného operátu v prospech vlastníka v tom období evidovanom (1994) na predmetnom liste vlastníctva, t. j. SKT, verejná obchodná spoločnosť. Zápisom ROEP-u v roku 2010 bola táto neidentická časť pôvodnej parcely č. 2348/5 (pred ZMVM) zapísaná na list vlastníctva č. XXXX v prospech vlastníka SKT, verejná obchodná spoločnosť. Okresný úrad Prievidza, katastrálny odbor, eviduje zákres parcely EKN č. 2348/5 vo vektorovej mape určeného operátu, v k.ú. F., v súlade s grafickou časťou ROEP-u, schválený rozhodnutím Z 5325/2010 (PVZ 603/210), so zmenou vyznačenou v liste vlastníctva pod X 107/2015 (úprava zákresu v súlade s geometrickým plánom, založeným v zbierke listín pod VZ 99/81). Z čestného prehlásenia žalobkyne 2/ zo dňa 24.08.2022 vyplynulo, že spolu s manželom E. K. C. spoločne v rámci BSM užívala pozemky registra „C“, parcela č. 99/3 o výmere 7 m2, zastavaná plocha a nádvorie, parcela č. 98/3 o výmere 69 m2, záhrada, parcela č. 99/1 o výmere 108 m2, zastavaná plocha a nádvorie, parcela č. 99/6 o výmere 10 m2, zastavaná plocha a nádvorie, evidované na katastrálnych mapách Okresným úradom Prievidza, katastrálny odbor, v k.ú. F., tak ako sú zakreslené v geometrickom pláne č. 83/2008 Ing. Dany Gašparovičovej, zo dňa 08.09.2008, ako časti pozemku registra „E“ parcela č. 2348/5 - zastavané plochy a nádvorie o výmere 486 m2, zapísaného na LV č. XXXX v k.ú. F.. Pozemky užívala nepretržite a nerušene s tým, že im vlastnícky patria, takto im pozemky boli aj vydané a takto na pozemkoch boli postavené stavby rodinného domu a hospodárskej stavby. Nikdy neboli v ich práve rušení, či už po stránke právnej alebo užívacej. O tom, že v Meste Bojnice prebiehalo zameranie v roku 1994, nevedeli, rovnako ako aj o realizácii ROEP. Zo svedeckého prehlásenia A. G. K. mal súd zistené, že na stavbe rodinného domu doktorov C. vykonával prakticky činnosť projektanta a de facto bol dočasným autorským dozorcom. Vo väčšine prípadov sa aplikovala tvorba svojpomocnej výstavby. Činnosť vykonával niekedy v 70-tych rokoch minulého storočia. Stavby rodinného domu a hospodárskej budovy boli vytýčené na mieste samom na základe vtedajších podkladov. Pri realizácii stavby boli stanovené hranice vytýčené do objektu, vtedy ešte nejestvovalo zameranie prostredníctvom GPS, a preto bývala odchýlka 5-10 cm pri realizácii možná. Zameranie vykonával geodet dodávateľa, pravdepodobne z Priemstavu. On to vytýčil, body tam boli. Vytýčil stavbu a podľa toho sa stavba zrealizovala. Pokiaľ ide o hospodársku budovu, všetko sa odvíjalo od hranice tak, ako bola táto zameraná. Plot bol umiestnený tak, ako sa predmetná hranica predpokladala, pričom nevyklučuje odchýlku 5-10 cm. Zistil, že rozsah užívania pozemkov, zakreslených na geometrickom pláne A. C., vrátane inkriminovanej časti E parcely č. 2348/5, označenej ako diely

6, 7, 8, 9 (až na malé rozdiely), zodpovedá rozmerom v Situácii vytyčovacej schéme ich rodinného domu tak, ako tieto pozemky mali žalobcovia podľa tejto schémy v užívaní. Nepatrné rozdiely spočívajú vo vytvorení pravých uhlov v príslušných parcelách v geometrickom pláne oproti vytyčovacej situácii. Rozsah parciel C. bol ohraničený geodetickými bodmi, vytyčený kolíkmi, a to v rohoch pozemku. Do toho sa potom osadila stavba, čomu zodpovedajú príslušné výmery. Osadenie kolíkov bolo vytyčené geodetom a takto bol plán schválený stavebným úradom, vrátane príslušných hraničných bodov, v roku 1973. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 137 CSP, § 3 ods. 1, § 123, § 129 ods. 1 a 2, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 až 4, § 460, § 872 ods. 1, ods. 4, ods. 6 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom. Uviedol, že v predmetnej veci bolo potrebné predovšetkým zistiť, či žalobcovia majú na požadovanom určení naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c/ CSP). Podľa právneho názoru súdu žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení už len z dôvodu, že intervenient na strane žalovaného si robí nárok na celý pozemok parc. č. 2348/5, ktorý aj v skutočnosti vydražil, pričom časť tohto pozemku žalobcovia dlhodobo, bez toho, že by ich v užívaní časti tohto pozemku ktokoľvek rušil, viac ako 40 rokov užívajú, majú za to, že časť vyššie uvedenej parcely nadobudli do svojho vlastníckeho práva vydržaním. Právne postavenie žalobcov je teda neisté, pričom práve v konaní, ktoré iniciovali, môže byť pre nich rozhodnutie vo veci samej (výsledok sporu) podstatným spôsobom užitočné, pretože neistota žalobcov sa môže odstrániť. Žalobcovia v súčasnosti ani nemali inú možnosť, pokiaľ tvrdia, že sú vlastníkami špecifikovaných nehnuteľností, ako sa určovacou žalobou domáhať, že sporné nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne 2/ a jej nebohého manžela s tým, že tieto nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom manželovi žalobkyne 2/. V prípade, ak by súd žalobe vyhovel, bude rozhodnuté o tom, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnom predchodcovi žalobcov, pričom ktorý z dedičov (žalobcovia) a v akom podiele nadobudne do svojho vlastníctva predmetné nehnuteľnosti, bude môcť byť rozhodnuté až v nasledujúcom, náhradnom dedičskom konaní po manželovi žalobkyne 2/. Pokiaľ intervenient na strane žalovaného v priebehu konania tvrdil, že žalobcovia nemôžu mať naliehavý právny záujem na požadovanom určení z dôvodu, že o tom, že užívajú cudziu nehnuteľnosť sa dozvedeli už dávno pred podaním žaloby, súd skonštatoval, že tento časový aspekt v danom prípade nemôže mať zásadný význam pre posúdenie naliehavého právneho záujmu žalobcov na podanej žalobe, pretože žalobcovia v nasledujúcom období neboli v užívaní predmetných nehnuteľností nijako rušení, pričom až v r. 2021 zistili (pred nariadením dražby pozemku parc. č. 2348/5), že predmetné nehnuteľnosti sú v skutočnosti sčasti zapísané vlastnícky na žalovaného, pričom ďalšia osoba si na ne robí vlastnícky nárok. Je pravda, že vyhovením žalobe sa priamo neodstráni neistý stav z dôvodu, že predmetné nehnuteľnosti bude treba ešte „prededieť“ a teda až po skončení dedičského konania po manželovi žalobkyne 2/ bude zrejme, kto zo žalobcov a v akom podiele nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, čo však takisto nemôže mať zásadný význam pre posúdenie naliehavého právneho záujmu žalobcov na podanej žalobe, keďže prípadný úspech žalobcov v spore by bol síce prvým, ale nevyhnutným predpokladom k tomu, aby žalobcovia boli zapísaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci predmetných nehnuteľností. Podaním zo dňa 04.03.2022 vstúpil do konania na strane žalovaného intervenient a podľa právneho názoru súdu ide medzi ním a žalovaným o nerozlučné spoločenstvo, pretože rozhodnutie súdu v merite veci bude pre intervenienta v súvislosti s uskutočnenou dražbou predmetných nehnuteľností záväzný. Podľa rozhodnutia súdu v tejto veci bude zrejme, či intervenient na strane žalovaného sa v budúcnosti (po schválení príklepu súdom) stane vlastníkom celej nehnuteľnosti, pozemku parc. č. 2348/5 (vydražil ju celú) alebo len jej časti. Štátne orgány sú v právnom štáte povinné konať v medziach zákona a účastníci právnych vzťahov sú zase povinní dodržiavať zákony a rozhodnutia príslušných orgánov. Konať v dobrej viere znamená vychádzať z toho, že štátne orgány rozhodli v rámci svojej kompetencie správne. Uvedené platí o to viac, ak rozhodnutia sú právoplatné, neboli nikdy spochybnené a nie sú napadnuteľné žiadnymi opravnými prostriedkami. Takto to bolo aj v predmetnej veci, keď postupne konkrétne štátne orgány vydávali príslušné rozhodnutia, ktoré nikto nenapadol. Takto žalobcovia podľa právoplatného stavebného povolenia postavili dom a takisto hospodársku budovu na pozemkoch, ktoré im boli dané do osobného užívania v tých hraniciach, v akých pozemky užívajú aj v súčasnosti. Takisto oplotenie pozemku bolo postavené na hranici tak, ako bolo vytyčené, o čom svedčia vytyčovacie plány a takisto vyjadrenie svedka A. K. (písomnú výpoveď tohto svedka síce intervenient na strane žalovaného namietal z dôvodu, že menovanému na rozdiel od žalobcov nemali možnosť klásť žiadne otázky, čím bola podľa neho porušená „rovnosť zbraní“ medzi stranami sporu, doplnenie dokazovania v tomto smere však intervenient nežiadal). Ustanovenie § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka u doterajších užívateľov upravuje transformáciu osobného užívania pozemkov (§ 198 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31.12.1991), na vlastnícke právo k pozemkom. Spoločné užívacie právo

k pozemkom sa pretransformovalo na podielové spoluvlastníctvo k pozemkom a ak išlo o manželov, na bezpodielové spoluvlastníctvo k pozemku. Práva vlastníkov sa v takomto prípade posudzujú podľa § 123 a nasl. Občianskeho zákonníka. K zmene užívacieho práva na vlastnícke došlo priamo zo zákona 01.01.1992. Právoplatnosťou rozhodnutia bývalých národných výborov o pridelení pozemku do osobného užívania vzniklo fyzickým osobám právo, aby bola s nimi uzavretá dohoda o osobnom užívaní k pozemku a štátu vznikla povinnosť takúto dohodu uzavrieť. Skutočnosť, že pridelený pozemok nebol v tzv. socialistickom spoločenskom vlastníctve, nemala vplyv na neúčinnosť rozhodnutia - rozhodnutie bolo rozhodnutím orgánu štátnej správy, prejavom štátnej moci a nie prejavom vôle štátu ako vlastníka. Ak fyzickej osobe svedčilo právo osobného užívania pozemku ku dňu 31.12.1991, premenilo sa dňom 01.01.1992 priamo ex lege na vlastnícke právo. V tomto okamihu došlo súčasne k zániku vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (štátu alebo iného subjektu) - SbUS zv. B, č. 64, Nu ÚSČR z 28.5.1997, sp.zn. II. ÚS 103/1996. Právo osobného užívania pozemku bolo právom pripúšťajúcim trvalý výkon. Na základe toho i súdna prax vyvodila, že právo osobného užívania pozemku bolo spôsobilým predmetom držby práva a vzhľadom na to, že oprávnený držiteľ práva osobného užívania pozemku mal k 01.01.1992 rovnaké práva ako osobný užívateľ pozemku, stal sa oprávnený držiteľ práva osobného užívania v dôsledku transformácie tohto práva jeho vlastníkom (porovnaj Rc 72/2006). K transformácii užívateľského práva na vlastnícke došlo nielen u užívateľov s platným právnym titulom, ale podľa názoru súdnej praxe i v prípadoch domnelých užívateľov (t. j. u užívateľov, kde existovala právna skutočnosť, na základe ktorej užívací vzťah vznikol, ale z nejakého dôvodu nebol tento dôvod validný). Oprávnený držiteľ práva osobného užívania pozemku mal k 01.01.1992 rovnaké práva ako osobný užívateľ pozemku; preto sa jeho právo k uvedenému dátumu zmenilo podľa § 872 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka na vlastnícke právo. Podľa § 872 ods. 4 Občianskeho zákonníka sa manželia stali bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku, ku ktorému mali právo osobného užívania bez ohľadu na to, či išlo o zastavaný alebo nezastavaný pozemok. Uvedené pravidlo platilo iba vtedy, ak k 01.01.1992 bezpodielové spoluvlastníctvo manželov trvalo. V prípade, že predtým zaniklo, stali sa manželia podielovými spoluvlastníkmi rovnakým dielom. Vlastnícke právo k pozemku vydržaním nadobudne osoba, ktorá kedykoľvek po 01.01.1992 splní podmienku vydržania ustanovenú v § 134 Občianskeho zákonníka; pri posudzovaní týchto podmienok je potrebné prihliadať na dobu, počas ktorej mal oprávnený držiteľ pozemok v držbe pred 01.01.1992 (Ro - NSČR z 7.1.1999, sp.zn. 22Cdo 1193/1998). V týchto prípadoch si oprávnená osoba mohla do vydržacej doby započítať čas, počas ktorého jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou zákona č. 509/1991 Zb. Započítanie nepretržitej oprávnenej držby k pozemkom podľa § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka sa odvodzuje od vzniku nároku oprávneného držiteľa na uzavretie dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku štátnym vlastníkom pozemkov, účelom užívania pozemku na osobnú potrebu, a to v súlade s verejným záujmom. Z tohto dôvodu sa započítanie oprávnenej držby k týmto pozemkom aj pred 01.01.1992 v prospech oprávnených držiteľov považuje za odôvodnené a to na rozdiel od započítania držby podľa § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo nijako preukázané, že žalobcovia o ROEP-e z roku 2010 vedeli, resp. že by im ohľadne toho bola doručená nejaká písomnosť (boli pritom známymi vlastníkmi a skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti užívali, bola všeobecne známou). Ak by tomu tak bolo, ťažko uveriť tomu, že by nepodali námietky, resp. že by vec neriešili už v roku 2010, keď v súčasnosti by už svoje záležitosti ohľadne predmetných pozemkov mali dávno vysporiadané. V konaní nebolo sporné, že žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia (žalobkyňa 2/ a jej manžel), na základe vyvlastňovacích konaní, ktoré sa týkali pozemkov parcela č. 1134/24, 1134/25 a 1134/26, začali od roku 1973 užívať pozemok, ktorý im prideliť a na mieste samom vymerali a ohrančili štátne orgány. Tento pozemok si žalobcovia oplotili, postavili na ňom rodinný dom, ktorý bol riadne skolaudovaný, aj hospodársku budovu, ktoré stavby začali stavať a pozemok v takomto stave nerušene takmer 50 rokov následne užívali, a to na základe Dohody o osobnom užívaní pozemku. Je zrejmé, že žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia boli presvedčení, že užívajú pozemok v hraniciach tak, ako im bol tento pridelený a na mieste samom zameraný a vytyčený štátnymi orgánmi v čase, keď tento prevzali do osobného užívania (rok 1973), na ktorom pozemku si postavili stavbu (ktorá tiež zasahuje do pozemku parc. č. 2348/5), na ktorú získali stavebné povolenie, ktorú stavbu (rodinný dom) aj postavili a ktorú im štátny orgán aj skolaudoval (rok 1976). Žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia, boli teda v tom, že celú dobu užívajú len pozemky parc. č. 1134/24, 25 a 26. Je pravda, že pred začatím stavby rodinného domu si nedali žalobkyňa 2/ a jej manžel vyhotoviť geometrický plán, z ktorého geometrického zamerania jedine mohli zistiť, že v skutočnosti neužívajú len pozemky parc. č. 1134/24, 25 a 26, ale že týmito pozemkami zaberajú aj do pozemku parcela č. 2348/5. Vystala teda otázka, či tým, že na vlastné náklady si žalobkyňa 2/ a jej nebohý manžel nezabezpečili zameranie svojho pozemku pred jeho oplotením a následnou výstavbou rodinného domu a ďalších stavieb na ňom, porušili nejaký

predpis, resp. neboli dostatočne opatrní, obozretní, v dôsledku čoho neboli dobromyseľní, pokiaľ ide o vydržanie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. V prvom rade treba konštatovať, že žalobkyňa 2/ a jej nebohý manžel „dostali“ v roku 1973 pozemok do užívania od Československého štátu, pričom všetky technické aj právne podklady k užívaniu pozemkov a stavby rodinného domu a prípadne aj ďalších stavieb pripravovali štátne orgány, resp. konkrétne osoby nimi poverené, ktoré v konečnom dôsledku aj skolaudovali rodinný dom v tom čase vo vlastníctve žalobkyne 2/ a jej nebohého manžela. Aj podľa výpovede svedkyne A. L. išlo spolu aj so susednou parcelou č. 2348/5 o neidentické parcely, pričom k vymedzeniu pozemku na užívanie žalobcov slúžil vytyčovací náčrt a katastrálna mapa. Keďže žalobkyni 2/ bol poskytnutý pozemok v súlade s vtedy platnou legislatívou do osobného užívania, pričom všetky technické aj právne podklady k tomu zabezpečoval štát, nebol tu podľa právneho názoru súdu dôvod, aby si žalobcovia v 70-tych rokoch minulého storočia opätovne premeriavali pozemok a aby si takisto na vlastné náklady dali vyhotoviť k tomu aj geometrický plán, navyše, keď v tom čase nemohli vôbec predpokladať, že by niekedy mohli tieto pozemky nadobudnúť do svojho vlastníctva. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia, si v roku 1976 postavili na predmetných pozemkoch rodinný dom a začali im pridelený pozemok, ktorý mal byť tvorený z troch parciel (1134/24, 25, 26), užívať a v takomto stave viac ako 40 rokov nerušene užívali s tým, že k 01.01.1992 vlastnícke právo k týmto pozemkom žalobkyňa 2/ a jej manžel zo zákona (§ 872 ods. 1 a 6 OZ) vydržali, keďže už od 70-tych rokov minulého storočia pridelený im pozemok nerušene užívali. Je pravda, že v skutočnosti žalobcovia okrem pozemkov parc. č. 1134/24, 25, 26 užívali aj časť pozemku parc. č. 2348/5, konkrétne z výmery 486 m² plochu o výmere 186 m². Hoci vlastníkom vyššie uvedenej (neidentickej) parcely 2348/5 bol od roku 1965 Československý štát a od roku 1994 je v evidencii nehnuteľností ako výlučný vlastník týchto nehnuteľností zapísaný žalovaný, nikto tretí v užívaní nehnuteľnosti žalobcov až do roku 2021 nerušil a dokonca v katastri uvedený vlastník pozemku parcela č. 2348/5 (žalovaný) vyššie uvedený pozemok nemal v minulosti vedený ani vo svojom majetku (súvaha k 31.12.2009 a účtovná závierka k 31.12.2017). Je preukázané, že ani žalobcovia nemali až do roku 2008 žiadnu vedomosť o tom, že v skutočnosti užívajú aj časť pozemku parc. č. 2348/5. Súd nemal najmenší dôvod žalobcom neuveriť v tom, že nemali najmenší dôvod pochybovať o tom, že užívajú len pre nich vyvlastnené pozemky parc. č. 1134/24, 25, 26, keďže už ako bolo skôr uvedené, miesto samé na základe technických podkladov zamerali a stavby na nich vytyčili a neskôr aj schválili štátne orgány a v takomto stave dlhý čas žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia nehnuteľnosti nerušene užívali. Je úplne zrejmé, že zo strany žalobcov došlo k tzv. skutkovému omylu, majúc za to, že užívajú svoje pozemky parcela č. 1134/24, 25, 26 a nie aj časť cudzieho pozemku (parcela č. 2348/5). Pokiaľ právna zástupkyňa intervenienta na strane žalovaného tvrdila, že je vylúčené, aby niekto nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním v prípade, že takáto nehnuteľnosť je zapísaná v katastri nehnuteľností na konkrétneho vlastníka, súd k tomu uviedol, že by tak naozaj bolo, ak by u žalobcov došlo k právnemu omylu v tom, že by si mysleli, že tento, v skutočnosti cudzí pozemok, im vlastnícky patrí. V danom prípade však žalobcovia vôbec nevedeli, že spolu s pozemkami už v ich vlastníctve užívajú aj časť iného pozemku, iného parcelného čísla a dokonca vlastnícky patriaci inému subjektu, ktorý sa dokonca svojho vlastníckeho práva k nemu (resp. jeho časti) ani nedomáhal. Pokiaľ právna zástupkyňa intervenienta na strane žalovaného takisto tvrdila, že žalobcovia nemohli byť dobromyseľní pokiaľ ide o nadobudnutie ich vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, pretože účastníkmi dedičského konania po nebohom manželovi žalobkyne 2/ boli všetci žalobcovia, no ani jeden z nich v rámci dedičského konania netvrdil, že predmetom vyporiadania má byť aj sporný pozemok, treba uviesť, že žalobcovia v čase dedičského konania nemali žiadnu vedomosť o tom, že zaberajú cudzí pozemok (časť pozemku parc. č. 2348/5) a teda v rámci dedičského konania ani nemohli žiadať o vyporiadanie predmetných nehnuteľností. Pokiaľ právna zástupkyňa intervenienta na strane žalovaného tvrdila, že u žalobcov je vylúčená dobromyseľnosť už len z dôvodu, že sa zúčastnili dražby nehnuteľností aj napriek tomu, že tvrdia, že nehnuteľnosti vydržali, súd skonštatoval, že predmetom dražby bola celá nehnuteľnosť - pozemok parc. č. 2348/5 a nielen jej časť, pričom zámerom žalobcov, resp. ich susedy Mocnej bolo nadobudnúť celú nehnuteľnosť do vlastníctva, čo vysvetlil právny zástupca žalobcov tak, že v prípade, ak by sa dražby nezúčastnili, ale domáhali by sa svojich vlastníckych práv k časti predmetného pozemku na súde, bolo by to spojené s vyššími nákladmi. Nie je pravdivé tvrdenie právnej zástupkyne intervenienta na strane žalovaného, že žalobcovia si mysleli, že nadobudli vlastnícke právo k pozemku (časti pozemku) parc. č. 2348/5. Žalobcovia podľa výsledkov dokazovania boli názoru, že celú dobu užívali len pozemky parc. č. 1134/24, 25 a 26 tak, ako im pozemok odovzdali do užívania vtedajšie štátne orgány, preto na týchto pozemkoch aj postavili rodinný dom, ktorý im štátne orgány aj skolaudovali. Podľa právneho názoru súdu žalobcovia v skutočnosti až v roku 2008 potom, ako si objednali u A. C. vyhotovenie GP, prvýkrát mohli zistiť, že

v skutočnosti užívajú aj cudziu nehnuteľnosť. Na tomto mieste treba tiež uviesť, že podľa výpovede svedkyne A. L. ako i z písomnosti predloženými z katastrálneho operátu mal súd preukázané, že parcela č. 2348/5 už v minulosti bola neidentická, nie sú u nej v súlade užívacie a vlastnícke hranice. Z LV č. XXX tiež vyplýva, že pôvodné parcely č. 1134/24, 25 a 26 neboli takisto prevzaté do obnoveného operátu v rámci mapovania Základnej mapy veľkej mierky (ZMVM) z roku 1994. Podľa vyjadrenia svedkyne A. L. to, kde viedla hranica medzi pozemkami parc. č. 2348/5 a parcelami č. 1134/24, 25 a 26, bolo možné v minulosti zistiť geodetickým zameraním. Je potrebné takisto zdôrazniť aj skutočnosť, že žalovaný tvrdenia žalobcov v priebehu celého konania nijako nenamietal, nevyjadroval sa k skutkovému stavu veci, ale ani k obrane intervenienta na strane žalovaného, a to aj napriek tomu, že na pojednávania súdu bol vždy predvolaný a boli mu doručované takisto všetky listinné dôkazy zo spisu postupom podľa § 105 a nasl. CSP (u žalovaného platila vždy fikcia doručenia písomností). Aj z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaný sa nikdy za takmer 50 rokov nedomáhal svojho vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam (časť nehnuteľnosti, užívanú žalobcami), tieto ani nevykazoval ako vo svoj majetok a nikdy ani netvrdil, že je to jeho vlastníctvo, čím je naozaj, ako to tvrdil aj žalobca 3/, spochybnený záujem žalovaného vôbec viesť v predmetnej veci súdny spor. Účelom vydržania je zjednotenie faktického stavu, v rámci ktorého sa oprávnený držiteľ veci vzhľadom ku všetkým okolnostiam domnieva, že je jej vlastníkom, so stavom právnym, pri ktorom sa držba veci stane súčasťou výkonu vlastníckeho práva. Vydržanie súčasne odstraňuje právnu neistotu spojenú s vadami alebo nedostatkom nadobúdacieho titulu, ak oprávnený držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti nemohol o týchto vadách vedieť, alebo sa naopak mohol domnievať, že nadobúdací titul riadne existuje. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že zo strany žalobcov, resp. ich právnych predchodcov, došlo k vydržaniu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam podľa § 134 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 872 ods. 1, 4 a 6 Občianskeho zákonníka, keďže žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia predmetné nehnuteľnosti užívali nerušene od 70-tych rokov minulého storočia až do roku 2021. Dobromyseľnosť žalobcov, resp. ich právnych predchodcov vyplýva predovšetkým z uzavretej dohody o zriadení práva osobného užívania a vydaní predmetných nehnuteľností do ich užívania po predchádzajúcom zameraní celého im prideleného pozemku podľa predložených podkladov štátnymi orgánmi a takisto tým, že žalobkyňa 2/ a jej nebohý manžel, resp. neskôr žalobcovia neboli v užívaní predmetných nehnuteľností (ktorú mali aj vymedzenú oplotením) nikým po dobu takmer 50 rokov rušení. Prečo žalobcovia v minulosti neriešili, resp. dostatočne neriešili nezrovnalosti, ktoré zistili po objednaní si GP A. C., resp. z akého dôvodu sa zúčastnili na dražbe pozemku parc. č. 2348/5, dostatočne súdu vysvetlili tým, že v užívaní predmetných nehnuteľností neboli v minulosti nijako nikým rušení a vydražením celej nehnuteľnosti pozemku parc. č. 2348/5 chceli jednoduchšie a lacnejšie dosiahnuť súlad faktického stavu so stavom právnym. K 01.01.1992 žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) spĺňali všetky podmienky oprávnenej držby a k tomuto dátumu predmetné nehnuteľnosti aj vydržali. Ich dobromyseľnosť nespočívala v omyle, že si mysleli, že im bol daný do osobného užívania susedný pozemok (právny omyl), ale išlo o omyl skutkový, a to, že časť susedného pozemku, ktorá im bola zmapovaná a schválená v rámci projektu a realizácie stavby rodinného domu podľa právoplatného stavebného rozhodnutia ako ich majetok, im patrí. Dobromyseľnosť žalobcov sa zakladá na právnom titule - dohode o zriadení práva osobného užívania pozemku a jeho vydaní a zameraní podľa predložených plánov, potvrdených príslušnými štátnymi orgánmi. Aj podľa právneho názoru NSSR (sp. zn. 4 Cdo 264/2013) „Skutočnosť, že žalobcovia mali k dispozícii kópiu katastrálnej mapy (sporná nehnuteľnosť nebola označená číslom a na mape sa nachádzajú len pomyselné hranice pozemku), či veľkosť rozdielu v držaných a zakúpených nehnuteľnostiach, ktorý navyše nedosahuje ani 50 %, nemôže samo osebe, bez zohľadnenia ostatných skutkových okolností a výsledkov dokazovania viesť k záveru, že žalobcovia neboli v držbe dobromyseľní“. Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že žalobcovia a ich právny predchodca boli oprávnení vydržať uvedený pozemok (časť pozemku parc. č. 2348/5), pretože k 01.01.1992 spĺňali všetky podmienky oprávnenej držby a k tomuto dátumu uvedenú nehnuteľnosť aj vydržali. Ku dňu získania vlastníckeho práva všetkých žalobcov k predmetným nehnuteľnostiam (parc. č. 1134/24, 25 a 26), teda v čase právoplatnosti rozhodnutia o dedičstve po nebohom E. K. C. (06.11.2001), boli všetci žalobcovia dobromyseľní, že uvedený pozemok vydržali, pričom o akýchkoľvek nezrovnalostiach ohľadne pozemkov v tom čase nevedeli. Žalobcovia 1/ a 3/ si dôvodne započítali aj dobu vydržania svojho právneho predchodcu E. K. C.. Aj keby nastali po nadobudnutí vlastníckeho práva žalobcami k časti pozemku parc. č. 2348/5 nejaké zmeny a žalobcovia stratili nejakým spôsobom dobromyseľnosť, čo títo namietajú, nemá to vplyv už na vzniknuté vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe dedičstva a následného užívania po momente dedičského prevzatia. Na základe uvedeného súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovia boli v spore v celom rozsahu úspešní, a preto súd rozhodol

tak, že žalobcovia majú voči žalovanému a intervenientovi na jeho strane (z dôvodu ich spoločného a nerozdielného postavenia v spore) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie intervenient na strane žalovaného, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), d), e), f) a h) CSP. Uviedol, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď po vyhlásení dokazovania za skončené právny zástupca žalobcov 1/ a 2/, ktorý je zároveň žalobcom 3/, predniesol záverečnú reč a následne predložil súdu výpisy z rozhodnutí, na ktoré poukazoval vo svojej záverečnej reči, a súd tieto písomnosti prevzal. Súd s týmito písomnosťami intervenienta neoboznámil, tento nevie, čo je ich obsahom a nemohol na ne reagovať. Intervenient ďalej namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcov 1/ a 3/, ktorí s výrokom rozhodnutia nemajú nič spoločné. Pokiaľ by rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, musí dôjsť k dedičskému konaniu, v ktorom bude súd zisťovať okruh dedičov. V tomto konaní však k dokazovaniu v tomto smere nedošlo. Z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcov 1/ a 3/ neboli splnené procesné podmienky na vedenie súdneho konania. Z dôvodu, že žalobcovia sa už v roku 2008 z geometrického plánu A. C. zo dňa 08.09.2008 dozvedeli, že ich nehnuteľnosti sa majú nachádzať na cudzích pozemkoch, neexistuje na požadovanom určení naliehavý právny záujem, pretože žalobu mohli podať už pred 14 rokmi. Žaloba bola zároveň podaná v čase (datovaná dňom 29.10.2021), keď už existovala účinná úprava v Civilnom mimosporovom poriadku (§ 359a a nasl. CMP – konanie o potvrdení vydržania), podľa ktorej mali žalobcovia postupovať. Nakoľko existuje osobitná právna úprava týkajúca sa vydržania, podľa ktorej boli žalobcovia povinní postupovať, čo neurobili, pri takto podanej žalobe absentuje existencia naliehavého právneho záujmu, pretože žalobcovia mali možnosť domáhať sa ochrany svojho práva prostredníctvom presne na to určeného inštitútu. Je potrebné, aby súd žalobu zamietol, pretože v prípade, že by konal o podanej žalobe, došlo by k porušeniu zákonných kogentných ustanovení týkajúcich sa konania o potvrdení vydržania. Žalobcovia nespĺnili a nespĺňajú základné podmienky vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka, ich konanie sa prieči zásadám dobrých mravov, ktoré nepožíva právnu ochranu. V prípade žalobcov sa nedá v žiadnom prípade uvažovať o oprávnenosti a dobromyseľnosti držby predmetnej nehnuteľnosti. Dňa 03.09.2021 sa uskutočnila na Exekútorskom úrade v Banskej Bystrici (súdny exekútor JUDr. Peter Kohút) dražba nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností Okresného úradu Prievidza, katastrálny odbor, obec Bojnice, katastrálne územie F. na LV č. XXXX ako parc. KN „E“ č. 2348/5 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 486 m². Uvedená nehnuteľnosť sa v čase dražby nachádzala a aj v súčasnosti sa nachádza vo výlučnom vlastníctve žalovaného (povinného v exekučnom konaní). Pani E. E., ktorá konala na dražbe aj za svojho manžela K. E., a ktorí obaja taktiež podali na súd totožnú určovaciu žalobu, sa osobne zúčastnila predmetnej dražby dňa 03.09.2021 a riadne dražila a uskutočnila druhé najvyššie podanie. Táto osoba bola na dražbe v sprievode ďalších fyzických osôb, a to zástupcu žalobcov 1/ a 2/ a žalobcu 3/, ktorý je jej sused, a s ktorým sa radila o výške podania a aj o samotnej účasti na dražbe. Žalobcovia tak mali vedomosť o tom, že predmetná nehnuteľnosť im nepatrí a túto dokonca dražili. Tieto skutočnosti len potvrdzujú, že žalobcovia v žiadnom prípade nie sú vlastníckymi predmetnej nehnuteľnosti a v ich prípade absentuje oprávnenosť držby a jej dobromyseľnosť. Žalobcovia podali žalobu až po tom, čo boli neúspešní v dražbe. Takéto konanie žalobcov považuje intervenient za účelové, s cieľom nadobudnúť nehnuteľnosť bezodplatne. Intervenient ďalej poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 7 zákona č. 180/1995 Z. z. a na odpoveď katastrálneho odboru Okresného úradu Prievidza, z ktorej vyplýva, že predmetná parcela bola riadne zapísaná a evidovaná v katastri nehnuteľností, čo absolútne vylučuje oprávnenosť a dobromyseľnosť držby žalobcov. Z podanej žaloby a jej príloh, najmä priložených historických dokumentov vyplýva, že už právni predchodcovia žalobcov a žalobca mali celkom jednoznačnú vedomosť o tom, že pozemky, o ktoré žiadajú, im nepatria a celý proces „vybavovania si pozemku“ pre stavbu rodinného domu zahájili v roku 1973, pričom podľa odpovede katastrálneho odboru Okresného úradu Prievidza bola parc. KN „E“ č. 2348/5 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 486 m², k. ú. F., evidovaná riadne na liste vlastníctva od roku 1965. Nie je teda v žiadnom prípade možné, aby boli žalobcovia dobromyseľní v tom, že im patrí vlastnícke právo k sporným pozemkom, nakoľko toto bolo už v tom čase riadne zapísané v katastri nehnuteľností v prospech inej osoby. Pokiaľ ide o ostatné listinné dôkazy predložené žalobcami, a to konkrétne o zápisnicu zo dňa 13.06.1973, dohodu o zriadení práva osobného užívania zo dňa 17.05.1973 a pod., tak v týchto dokumentoch sa spomínajú parcely vtedy evidované ako parc. č. 1134/24, 1134/25, 1134/26 a nikde nie je spomenutá sporná parcela, ktorá je predmetom tohto konania, pôvodne evidovaná ako parc. č. 2348/5. Žalobcovia si boli od počiatku vedomí, že právo k tejto parcele im nepatrí žiadne, a to ani právo osobného užívania a už vôbec nie právo vlastnícke. Skutočnosť, že v zmysle novely Občianskeho

zákonníka účinnej od 01.01.1992 (ust. § 872) následne titulom priznaného práva osobného užívania nadobudli vlastníctvo k pozemkom, ktoré sa týkali dohody o zriadení práva osobného užívania, nemôže zakladať ich dobromyseľnosť k iným pozemkom, ktoré neboli predmetom práva osobného užívania. Nemôže byť na škodu vlastníka pozemku, že žalobcovia si postavili dom na cudzom pozemku. Navyše svedkyňa A. M. L. jednoznačne potvrdila, že pokiaľ si žalobcovia chceli byť istí, či svoj dom stavajú na pozemku, ktorý im bol pridelený, bolo ich povinnosťou pred začatím stavby domu dať si vypracovať geometrický plán, ktorý by vylúčil akékoľvek pochybnosti ohľadom hraníc pozemkov. Takýto úkon však žalobcovia neuskutočnili. Intervenient poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. ho zmenil tak, že žalobu zamietne a intervenientovi prizná nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 100 %.

3. Žalobcovia sa k odvolaniu intervenienta vyjadrili písomne a uviedli, že intervenient pokladá za nesprávny procesný postup súdu to, že súd prijal časť záverečnej reči, ktorá bola prednesená na pojednávaní, v písomnej podobe a súd uvedenú listinu prevzal. Takto vlastne intervenient napáda samotnú záverečnú reč právneho zástupcu žalobcov. Právny zástupca intervenienta na pojednávaní nenapadol skutočnosť, že nemá k dispozícii túto časť prednesenej záverečnej reči v písomnej podobe, a že sa s ňou chce oboznámiť. Právny zástupca napadol, že táto časť záverečnej reči v písomnom vyhotovení mala tvoriť dôkaz a dokazovanie už bolo skončené. Z uvedeného dôvodu žiadal ju do spisu nepripojiť z dôvodu neprípustnosti takéhoto dôkazu. Právny zástupca žalobcov namietal, že sa nejedná o dôkaz. Ako vyplýva z ustanovení CSP, argumentácia ako taká a záverečná reč v jej rámci nie je dôkazom a z tohto dôvodu nie je potom procesne ohraničené, kedy môžu strany argumentovať. Zákonná a sudcovská koncentrácia sa na argumentáciu nevzťahuje. Právny zástupca žalobcov vo svojej záverečnej reči citoval jednotlivé judikáty a ich znenia. Pre zjednodušenie zápisu túto časť záverečnej reči predložil v písomnom vyhotovení, tzn. že nepredložil žiadny nový dôkaz. Vychádzajúc zo zásady, že platí, že predkladanie judikatúry nie je dôkaz, a preto sa ten, kto predloží neexistujúcu judikatúru (v praxi sa tak už stalo), nedopúšťa marenia spravodlivosti (právne listy - diskusia o práve a judikatúre). Stáva sa bežnou praxou, že právny zástupcovia predložia záverečnú reč i v písomnom vyhotovení. V tomto prípade sa stalo, že právny zástupca žalobcov predložil len časť tejto záverečnej reči v písomnom vyhotovení. Obsah záverečnej reči a obsah jednotlivých judikátov boli predmetom jeho ústneho prednesu. V prípade, ak právna zástupkyňa intervenienta mala požiadavku, že by chcela uvedenú časť záverečnej reči i v písomnom vyhotovení, mohla o ňu požiadať. Právna zástupkyňa na pojednávaní namietala len tú skutočnosť, že použitie a odkázanie na judikatúru súdov je vykonanie nového dôkazu, ktorý sa v tomto štádiu vykonať nemôže. Z uvedeného dôvodu nie je pravda, že právna zástupkyňa intervenienta nemohla reagovať na argumenty a judikáty použité žalobcom. Dokonca mala právo na záverečnú reč po záverečnej reči právneho zástupcu žalobcov a mohla reagovať na jeho ústny prejav a na argumentáciu v ňom obsiahnutú. Názor intervenienta o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcov 1/ a 3/ sa zakladá na právnom i skutkovom omyle. Súd vykonal dokazovanie priložením dedičského spisu po nebohom E. K. C. spolu s dedičským rozhodnutím po ňom. Z tohto konania ustálil okruh dedičov. Nakoľko dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa a majetok podľa názoru žalobcov vydržal práve ich právny predchodca, vstúpili de facto oni do dedičských práv ako dedičia už dňom smrti poručiteľa. Následne v dedičskom konaní sa len rozhodne kto v akom pomere zdedí príslušný majetok. Žaloby na určenie, že vec patrí do dedičstva, sú štandardnými žalobami v našom právnom poriadku. Intervenient tvrdí, že neexistuje naliehavý právny záujem žalobcov na požadovanom určení, nakoľko vedeli o geometrickom pláne, ktorým boli zamerané ich pozemky ináč, ako sú zapísané v katastri nehnuteľností, už od roku 2008. Uvedený názor je nesprávny, nakoľko k ohrozeniu vlastníckeho práva žalobcov, resp. ich právnych predchodcov došlo až tým, že uvedené pozemky sú predmetom dražby v exekučnom konaní tak, ako bolo riadne preukázané. Dovtedy sa nikto nedomáhal a nevznášal námietky voči ich vlastníckemu právu, resp. držbe, nežiadal vypratanie uvedenej nehnuteľnosti alebo nevykonával žiaden iný zásah voči pokojnému užívaniu predmetných pozemkov žalobcami. Z tohto dôvodu je to práve uvedené exekučné konanie, ktoré vyvolalo naliehavý právny záujem. Nakoniec, vždy existuje naliehavý právny záujem na tom, keď právne vzťahy sú neisté. Intervenient neuviedol, v čom spočíva rozpor s dobrými mravmi žalobcov. Uviedol skutočnosti, ktoré sa nezakladajú na pravde, a ktoré neboli preukázané, a to že žalobcovia sa zúčastnili dražby nehnuteľností. Je preukázané z predloženého exekučného spisu, že žalobcom 1/ a 2/ nebola ani doručená dražobná vyhláška, čo je v príkrom rozpore s ustanovením exekučného zákona. Z uvedeného dôvodu ani nemali možnosť sa oboznámiť s tým, že nejaká dražba prebieha. Je pravda, že pani E. E. mala záujem celý pozemok, ktorý sa predával na dražbe, kúpiť, tzn. pozemok, ktorý užíva ona, ktorý užívajú žalobcovia v tejto veci

a pozemky, ktoré užívajú ešte ďalšie osoby. Ako sama odôvodnila, bolo pre ňu finančne lacnejšie kúpiť za veľmi nízku cenu celý tento pozemok ako sa súdiť s tým, že náklady súdneho konania bude znášať sama a tieto už jej nebudú nikdy uhradené (žalovaný je insolventný). Takýto postup bol jednoduchší a finančne menej náročný. To, že do konania vstúpil intervenient, ktorý sa chcel zmocniť pozemku, ktorý je samostatne nevyužitelný, ktorého jediné využitie je predať ho osobám, ktoré ho užívajú, predstavuje len jeho snahu o získanie priaznivejšej ceny aká bola v znaleckom posudku. Nie je pravda, že žalobcovia predmetnú nehnuteľnosť dražili a boli si vedomí toho, že nehnuteľnosť im nepatrí, ako to vyplýva i zo zápisnice o dražbe. Vydržanie je právnou skutočnosťou a to podľa názoru súdu nastalo 01.01.1992. Teda dávno pred samotnou dražbou. Právna skutočnosť pôsobí „bez ohľadu na vôľu účastníkov“, lebo s ňou samotnou ako takou spája zákon vznik, zmenu práva. Nie je jasné, na základe čoho má byť uplatnenie práva žalobcov, ich práva vydržania, v rozpore s dobrými mravmi. Intervenient poukazuje na rozhodnutie ROEP 6/2021 zo dňa 22.10.2010. Uvedené rozhodnutie nebolo oznámené žalobcom v tejto veci. Dokonca žalobcovi 1/ muselo byť toto rozhodnutie doručené doporučeným listom, čo sa nestalo, čo nakoniec uvádzal aj vo svojej výpovedi. Tým bol vlastne porušený zákon. Takisto v prípade, že by žalobcovia vedeli o vykonávaní ROEP-u, bolo jednoduchšie vykonať zmenu vlastníckeho práva v rámci ROEP-u, nakoľko žiadna iná osoba sa až do vzniku intervenienta nedomáhala vlastníckych práv k pozemku, ktorý je predmetom sporu. V každom prípade konanie o ROEP-e nastalo až po ôsmich rokoch odo dňa vydržania. Nebolo preukázané, že by právny predchodcovia žalobcov a žalobca mali vedomosť, že im uvedené pozemky nepatria. To, že v roku 1965 boli zapísané pozemky, o ktoré sa vedie spor, na LV v prospech niekoho iného, neznamená, že žalobcovia nemohli byť dobromyseľní. Ako bolo preukázané, a ako to potvrdil aj okresný súd, jednalo sa u nich o skutkový omyl, keď v ich prospech svedčili ďalšie následné rozhodnutia štátnych orgánov, na ktorých boli tieto pozemky zaznamenané spôsobom tak, ako sú dnes užívané. Pani A. L. z katastrálneho úradu netvrdila, že by bolo povinnosťou žalobcov pred zahájením stavby rodinného domu dať si vypracovať geometrický plán. Ako je uvedené v zápisnici o pojednávaní zo dňa 17.10.2022: „Na otázky PZ žalobcov 1/ a 2/ a súčasne žalobca 3/, „či sa okrem vyhlášky v roku 1994 doručovalo niečo aj konkrétnym vlastníkom nehnuteľností?“, svedkyňa uvádza, že nie. Ona sama by si vždy dala vyhotoviť geometrický plán, prípadne kontrolné meranie pre prípad, že niečo kupuje. PZ žalobcov 1/ a 2/ a súčasne žalobca 3/ sa pýta, prečo by si dala ona vyhotoviť geometrický plán? PZ intervenienta na strane žalovaného túto otázku namieta, tvrdí, že s vecou nijako nesúvisí. Svedkyňa uvádza, že zubár si dá skontrolovať zuby, ja pracujem s nehnuteľnosťami, chyby vždy boli a budú, to by neboli ani súdy v konečnom dôsledku, ja osobne by som si vždy dala aspoň kontrolné meranie spraviť.“. Čo sa týka zamerania v roku 1994, tak žalobcom nebola známa skutočnosť, že uvedený operát sa nachádza na meste, a že sú tam vykonané zmeny v ich neprospech. I v prípade, že by sa to stalo, tak nakoľko k vydržaniu došlo k 01.01.1992, uvedené skutočnosti, ktoré nastali až v roku 1994, sú právne irelevantné. Žalobcovia súhlasia s rozsudkom, ktorý bol doložený intervenientom o tom, že držiteľ má byť pri bežnej, normálnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, či mohol alebo nemohol mať po celú vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Dobrú vieru žalobcov potvrdzovalo to, že skoro 50 rokov nikto do ich dobromyseľného užívacieho vzťahu nezasahoval. Susedný pozemok sa užíval, tzn. že vlastníci vydržaného pozemku, ak by boli v tom, že niekto užíva ich pozemok, tak by to napadli. To sa nestalo a nestalo sa to ani u ďalších susedov, ktorí takisto užívali časť tohto pozemku. Pozemok žalobcov bol riadne zameraný. Bol de facto zameraný geodetom, ktorý pozemky zameral pre účely stavebného konania, ktoré bolo riadne úradne schválené. Následne všetky ďalšie štátne orgány v rámci stavebného konania, kolaudačného konania a pod. odobrili uvedený právny stav vrátane umiestnenia stavieb. Uvedené sa týka i susedov a subdodávateľov, tiež štátnych firiem. Z tohto dôvodu museli byť žalobcovia dobromyseľní v tom, že im uvedené patrí, nakoľko ich zameranie stavby bolo vykonané podľa plánov riadne schválených. Súd potvrdil názor žalobcov, že za bežnú opatrosť nemožno pokladať to, že žalobcovia by si mali dať v každom prípade vyhotoviť kontrolné zameranie alebo geometrický plán na pozemok, na ktorý vlastne plány boli vyhotovené, de facto duplicitne, keď celé stavebné konanie podliehalo stavebnému dozoru a keď sa nikto nedomáhal vlastníckych práv. Uvedené platí o to viac, že susedom E. bol vyhotovený geometrický plán certifikovanými geodetmi už pri dnešných meracích metódach (v roku 2007) a tento bol zlý, následkom čoho po novom geometrickom pláne vznikla tzv. duplicita vlastníctva (geometrický plán A. C. z roku 2008, ktorý je súčasťou spisu). Žalobcovia považovali napadnutý rozsudok za správny a navrhli odvolanie v celom rozsahu zamietnuť a priznať im trovy odvolacieho konania.

4. Intervenient v replike k vyjadreniu žalobcov uviedol, že sa v plnom rozsahu odvoláva na ním podané odvolanie a na skutočnosti v ňom uvedené. Opakovane tvrdil, že žalobcovia nespĺnili a nespĺňajú

základné podmienky vydržania stanovené § 134 Občianskeho zákonníka a ich konanie sa prieči dobrým mravom, a preto nepožíva právnu ochranu. V prípade žalobcov sa v žiadnom prípade nedá uvažovať o oprávnenosti a dobromyseľnosti držby. Intervenient zotrval na svojom odvolacom návrhu.

5. Žalobcovia v písomnej duplike k replike intervenienta uviedli, že tento vo svojom podaní neuviedol žiadne nové argumenty oproti tým, ktoré uvádzal v predchádzajúcich podaniach. Dokonca neuviedol žiadny argument, jedine deklaroval, že nedošlo k vydržaniu, a preto má byť vo veci úspešný. Žalobcovia poukázali na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku a ďalej uviedli, že tento bol napadnutý prakticky len s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej NS SR) sp. zn. 3Cdo 147/2016, z ktorého si z neznámych dôvodov intervenient dôvodil, že nie je možné vydržanie nehnuteľností, ktorá je zapísaná v katastri nehnuteľností. Uvedené rozhodnutie NS SR však poukazuje výhradne na to, že obdobný režim, aký spočíva vo vydržaní nehnuteľností, sa vzťahuje i na vydržanie práv vecného bremena k nehnuteľnosti. Z ustálenej súdnej praxe je zrejmé, že k vydržaniu pozemku zapísaného v katastri nehnuteľností môže prísť. Uvedený zápis nepredstavuje prekážku, nakoľko pri nadobudnutí domnienky vydržania môžu byť splnené podmienky tak pri právnom ako i skutkovom omyle. V tomto prípade sa jednalo o skutkový omyl, ktorý spočíval v tom, že žalobcom bol v teréne označený pozemok v iných hraniciach v rámci stavebného konania, ako bol zapísaný v katastri nehnuteľností. Z takéhoto stavu vychádzali štátne orgány pri svojej činnosti a vydávali príslušné rozhodnutia. Žiaden zo zapísaných vlastníkov v priebehu takmer polstoročia nezistil rozpor v zápise v katastri nehnuteľností oproti stavu užívaciemu a svojho vlastníckeho práva sa nikdy nedomáhal.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – intervenientom na strane, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 360 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Súd prvej inštancie výrokom I. napadnutého rozsudku vyhovel žalobe o určenie vlastníckeho práva na tom právnom závere, že žalobcovia majú na požadovanom určení naliehavý právny záujem z dôvodu ich neistého postavenia, keď intervenient na strane žalovaného si robí nárok na celý pozemok parc. č. 2348/5, ktorý aj v skutočnosti vydražil, pričom vyhovujúce rozhodnutie vo veci samej môže túto ich neistotu odstrániť. Zo strany žalobkyne 2/ a jej nebohého manžela došlo k vydržaniu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam podľa § 872 ods. 1, 4 a 6 Občianskeho zákonníka k 01.01.1992, keďže nehnuteľnosti užívali nerušene od 70-tych rokov a ich dobromyseľnosť vyplýva predovšetkým z uzavretej dohody o zriadení práva osobného užívania a vydaní predmetných nehnuteľností do ich užívania po predchádzajúcom zameraní celého im prideleného pozemku podľa predložených podkladov štátnymi orgánmi a takisto tým, že žalobkyňa 2/ a jej nebohý manžel, resp. neskôr žalobcovia neboli v užívaní predmetných nehnuteľností (ktorú mali aj vymedzenú oplotením) nikým po dobu takmer 50 rokov rušení.

8. Podstata odvolacích argumentov intervenienta bola koncentrovaná na tvrdenia o tom, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý spočíval v tom, že po vyhlásení dokazovania za skončené a prednesení záverečnej reči žalobcami títo predložili súdu výpisy z rozhodnutí, na ktoré poukazovali vo svojej záverečnej reči, a súd tieto písomnosti prevzal, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, na tvrdenia o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcov 1/ a 3/, čím neboli splnené procesné podmienky na vedenie súdneho konania, a napokon na tvrdenia o nesplnení základných podmienok vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka na strane žalobcov.

9. Intervenient uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) CSP, t. j. že neboli splnené procesné podmienky, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP spočíva v absencii procesných podmienok. Procesné podmienky sú upravené v ustanovení § 161 ods. 1 CSP. Na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže súd konať vo veci a rozhodnúť, prihliada súd kedykoľvek za konania. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné, čo znamená, že prítomnosť takéhoto nedostatku absolútne bráni súdu v konaní a rozhodnutí vo veci a jedine správne rezultuje do zastavenia konania. Nedostatky iných procesných podmienok sú odstrániteľné, a teda súd po zistení nedostatku procesnej podmienky sa pokúsi tento nedostatok odstrániť (vlastným postupom alebo výzvou strane sporu na odstránenie nedostatku). V prípade neodstránenia odstrániteľného nedostatku súd konanie zastaví.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

13. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, skutkové závery súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam intervenienta dodáva nasledovné:

16. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe o určenie vlastníckeho práva, keď mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobkyňa Z/ a jej nebohý manžel E. K. C. nadobudli sporné pozemky vydržaním vlastníckeho práva dňom 01.01.1992.

17. Intervenient v podanom odvolaní v prvom rade namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď po vyhlásení dokazovania za skončené žalobcovia predniesli záverečnú reč a následne predložili súdu výpisy z rozhodnutí, na ktoré poukazovali vo svojej záverečnej reči, a súd tieto písomnosti prevzal. Odvolací súd preskúmaním

veci zistil, že postup súdu tak, ako ho opísal intervenient, nezodpovedá skutočnosti. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 17.10.2022 vyplýva, že najskôr žalobcovia (prostredníctvom ich právneho zástupcu, ktorý je zároveň žalobcom 3/) predniesli svoju záverečnú reč, následne predložili súdu výpisy z rozhodnutí, na ktoré poukazovali vo svojej záverečnej reči, následne predniesol svoju záverečnú reč intervenient a až potom bolo súdom prvej inštancie vyhlásené dokazovanie za skončené. Zo zápisnice z pojednávania nevyplýva, že by ktorýkoľvek subjekt predložil súdu akúkoľvek listinu po vyhlásení dokazovania za skončené. Súd prvej inštancie pri záverečných rečiach postupoval v súlade s Civilným sporovým poriadkom a obsahom záverečnej reči žalobcov (ale aj intervenienta) bolo vecné zhrnutie podstatných skutkových tvrdení, vyjadrenie k priebehu a výsledkom dokazovania a k právnej stránke veci. Aj zo strany žalobcov a intervenienta tak bol dodržaný postup a naplnený zmysel a účel záverečných rečí. Súčasťou vyjadrenia strany sporu v civilnom spore k právnej stránke veci môže byť a v drvivej väčšine prípadov aj je uvádzanie právnych viet a právnych názorov obsiahnutých tak v judikatúre súdov, ako aj v odbornej literatúre. Pokiaľ strana sporu v rámci záverečnej reči predloží súdne rozhodnutie, na ktoré sa odvoláva, prípadne právnu argumentáciu z judikatúry spracuje ako samostatnú listinu s uvedením konkrétnych spisových značiek rozhodnutí, je odvolací súd toho názoru, že v žiadnom prípade nejde o listinný dôkaz, ktorý by mal byť ako listinný dôkaz oboznámený. Pokiaľ zároveň strana svoju záverečnú reč prezentuje pred súdom ústne a celú alebo jej časť predloží súdu aj písomne, nejde podľa názoru odvolacieho súdu o porušenie práva na spravodlivý proces, ak ju zároveň nedoručí protistrane, ak jej listinná podoba zodpovedá tomu, čo bolo prednesené ústne. Žalobcami predložená časť záverečnej reči obsahuje spracované rozhodnutia súdov, ktoré žalobcovia v ústne prednesenej záverečnej reči citovali, parafrázovali, resp. inak uvádzali. Právna zástupkyňa intervenienta bola pri záverečnej reči žalobcov prítomná a jej prostredníctvom mal intervenient možnosť sa so záverečnou rečou oboznámiť a reagovať na ňu. Odvolací súd pri záverečných rečiach žalobcov a intervenienta a s tým súvisiacich úkonov súdu nezhliadol žiaden taký postup súdu prvej inštancie, ktorý by bol nesprávny, v dôsledku čoho by malo dôjsť k porušeniu práva intervenienta na spravodlivý proces.

18. Intervenient ďalej namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcov 1/ a 3/, ktorí podľa neho s výrokom rozhodnutia nemajú nič spoločné. Pokiaľ by rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, musí dôjsť k dedičskému konaniu, v ktorom bude súd zisťovať okruh dedičov. V tomto konaní však k dokazovaniu v tomto smere podľa intervenienta nedošlo a z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcov 1/ a 3/ neboli splnené procesné podmienky na vedenie súdneho konania. Aj túto odvolaciu námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V prvom rade je potrebné uviesť, že súd skúma vecnú legitímáciu, či už aktívnu, alebo pasívnu, vždy aj bez návrhu, t. j. z úradnej povinnosti, teda aj vtedy, ak ju strana sporu nenamieta. Uvedený záver vyplýva z viacerých rozhodnutí súdov, okrem iného aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29.06.2010 a ide tak o ustálenú súdnu prax. Podľa citovaného rozhodnutia sa aktívnou vecnou legitímáciou rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Z uvedenej charakteristiky vecnej legitímácie je zrejmé, že ide o odlišnú kategóriu od procesných podmienok. Nedostatok vecnej legitímácie v spore nebráni tomu, aby bola vec meritórne prejednaná, avšak má za následok zamietnutie žaloby. Naproti tomu nedostatok procesnej podmienky bráni vecnému prejednaniu sporu a má spravidla za následok zastavenie konania.

19. Pokiaľ ide o podstatu tejto odvolacej námietky, tak nemožno sa stotožniť s názorom, že by ktorýkoľvek zo žalobcov nebol vo veci vecne aktívne legitimovaný, a ani s tým, že by v tomto konaní nebolo vykonané dokazovanie ohľadne okruhu dedičov po nebohom E. K. C.. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie oboznámením osvedčenia o dedičstve č. k. D 1420/98-208 zo dňa 19.10.2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 06.11.2001, z ktorého mal zistené, že dedičmi po nebohom E. K. C., nar. XX.XX.XXXX, boli žalobcovia 1/ až 3/, pričom predmetom dedenia nebol pozemok parcela č. XXXX/X v k.ú. F., a to ani v časti. Žalobcovia tak sú dedičmi po E. K. C. a keďže sa domáhali určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po menovanom, sú vo veci aj vecne aktívne legitimovaní, pričom tento záver vyplýva z ustálenej súdnej praxe.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 154/2010 zo 16. decembra 2010 (ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 32/2011) a tiež v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 29/2010 z 11. augusta 2011 uviedol, že súdna prax akceptuje

žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá - ktorá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. V konaní o takých žalobách ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. V súlade s touto rozhodovacou praxou sú aj novšie rozhodnutia dovolacieho súdu (por. napr. 1 Cdo 207/2018, 6 Cdo 90/2019). Z tejto rozhodovacej praxe je zrejmé, že aktívne vecne legitimovanými na podanie žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva, sú dedičia poručiteľa, ktorý mal mať podľa žaloby vec vo vlastníctve. V prejednávanej veci sú všetci traja žalobcovia nepochybne dedičmi poručiteľa E. K. C., a preto sú aj aktívne vecne legitimovaní.

21. Neobstojí ani námietka intervenienta, že na požadovanom určení neexistuje naliehavý právny záujem. Sporné parcely, ktoré žalobcovia užívajú, sú evidované vo vlastníctve žalovaného, na ktorého majetok je vedená exekúcia, a to aj predajom nehnuteľnosti – pozemku, ktorý sčasti tvoria aj sporné parcely. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že tieto patria z titulu vydržania do BSM žalobkyne 2/ a jej nebohého manžela, t. j. mali by byť v rámci dedičského konania po ňom vyporiadané ako ich BSM s tým, že titulom vyporiadania BSM ich v časti nadobudne žalobkyňa 2/ a titulom dedenia po jej nebohom manželovi ich v časti nadobudnú všetci traja žalobcovia ako dedičia po nebohom manželovi žalobkyne 2/, žalobcovia nemali inú možnosť, ako domáhať sa požadovaného určenia. Žalobcovia tak jednoznačne mali naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože uvedené nemohli dosiahnuť inak, keď zároveň ich postavenie bolo neisté nielen z dôvodu evidencie sporných nehnuteľností vo vlastníctve žalovaného, ale aj z dôvodu, že tieto boli predmetom exekúcie, v dôsledku ktorej si intervenient na strane žalovaného robil na ne nárok, a to na celý pozemok parc. č. 2348/5, ktorý v exekúcii vydražil. Rozhodnutie vo veci samej môže odstrániť neistotu žalobcov, keď v prípade, ak súd žalobe vyhovie, bude rozhodnuté o tom, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnom predchodcovi žalobcov, pričom ktorý z dedičov (žalobcovia) a v akom podiele nadobudne do svojho vlastníctva predmetné nehnuteľnosti, bude môcť byť rozhodnuté až v nasledujúcom, náhradnom dedičskom konaní po manželovi žalobkyne 2/. Ani okolnosť, že žalobcovia mohli už v roku 2008 zistiť, že ich nehnuteľnosti sa majú nachádzať na cudzom pozemku, nie je v kontexte súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu spôsobilá spochybníť existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a tento časový aspekt podania žaloby je z tohto hľadiska bezvýznamný, ako to skonštatoval už súd prvej inštancie a v podrobnostiach v tomto odvolací súd odkazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku.

22. Intervenient ďalej namietal, že žaloba bola podaná v čase, keď už existovala účinná úprava v Civilnom mimosporovom poriadku (§ 359a a nasl. CMP – konanie o potvrdení vydržania), podľa ktorej mali žalobcovia postupovať a keďže podľa nej nepostupovali, pri takto podanej žalobe absentuje existencia naliehavého právneho záujmu, pretože žalobcovia mali možnosť domáhať sa ochrany svojho práva prostredníctvom presne na to určeného inštitútu. Podľa intervenienta je potrebné žalobu zamietnuť, pretože inak by došlo k porušeniu zákonných kogentných ustanovení týkajúcich sa konania o potvrdení vydržania. Ani s týmto názorom intervenienta nie je možné sa stotožniť. Konanie o potvrdení vydržania je konaním mimosporovým a možno ho začať len na návrh, ktorý je oprávnený podať ten, kto o sebe tvrdí, že vydržaním nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Podľa žalobcov sporné pozemky nadobudli žalobkyňa 2/ a jej nebohý manžel titulom vydržania, avšak manžel žalobkyne 2/ zomrel, a preto sa žalobcovia domáhajú, že sporné nehnuteľnosti patria aj do dedičstva po ňom, čo samo o sebe vylučuje postup podľa Civilného mimosporového poriadku, pretože E. K. C. sa už ako zomrelý nemôže domáhať, aby mu súd potvrdil vydržanie. Okrem toho, hoc sa žalovaný v konaní nebráni, je sporná nehnuteľnosť predmetom exekúcie a v dôsledku postupu intervenienta v rámci exekučného konania si tento robí na ňu nárok. Vec je teda sporná a žalobcovia nemajú iný prostriedok nápravy, než je podaná určovacia žaloba.

23. Vyššie uvedená rozhodovacia prax najvyššieho súdu (ods. 20 tohto rozsudku) vychádza zo všeobecného záveru, že dedenie predstavuje všeobecný prechod práv a povinností po zomretej osobe na iný subjekt okrem prípadov, o ktorých zákon ustanovuje inak; dedičstvo sa nadobúda okamihom poručiteľovej smrti. Rozhodujúcou právnou skutočnosťou je teda okamih smrti poručiteľa, a preto tak ako dedičské konanie, rovnako aj sporové konanie o určenie, či vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, posudzuje otázku existencie majetku poručiteľa k okamihu jeho smrti. Predmetom dedičského konania je výlučne majetok patriaci poručiteľovi ku dňu jeho smrti. Ak teda súd v sporovom konaní rozhodne, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, ipso facto i ipso iure tým rozhodne, že toto určenie vlastníctva sa vzťahuje k okamihu smrti poručiteľa a je podkladom pre dedičské konanie. V inom, ako sporovom konaní, nemožno takéto rozhodnutie urobiť. Okrem toho vyššie uvedená rozhodovacia prax

najvyššieho súdu dáva odpoveď aj na ďalšie odvolacie námietky intervenienta, ktoré potom na základe tejto rozhodovacej praxe vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné.

24. Pokiaľ teda intervenient namietal, že žalobcovia sa v roku 2008 z geometrického plánu A. C. zo dňa 08.09.2008 dozvedeli, že ich nehnuteľnosti sa majú nachádzať na cudzích pozemkoch, a že dňa 03.09.2021 sa uskutočnila na exekútorskom úrade dražba nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností Okresného úradu Prievidza, katastrálny odbor, obec F., katastrálne územie F. na LV č. XXXX ako parc. KN „E“ č. 2348/5 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 486 m² a žalobcovia tak mali vedomosť o tom, že predmetná nehnuteľnosť im nepatrí a túto dokonca dražili, sú tieto námietky právne bezvýznamné a nie je ďalej potrebné sa nimi zaoberať, pretože ide o okolnosti, ktoré nastali po smrti poručiteľa a zároveň po tom, čo on spolu so svojou manželkou – žalobkyňou 2/ nadobudol sporné nehnuteľnosti do bezpodielového spoluvlastníctva manželov vydržaním (ku dňu 01.01.1992). Do momentu nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyňou 2/ a jej manželom (ku dňu 01.01.1992) splnili tieto všetky podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným pozemkom ich vydržaním. Neobstojí ani námietka intervenienta, že žalobcovia nespĺnili a nespĺňajú základné podmienky vydržania podľa Občianskeho zákonníka, alebo že ich konanie sa prieči zásadám dobrých mravov, ktoré nepožíva právnu ochranu.

25. Štátom boli žalobkyňu 2/ a jej nebohému manželovi v roku 1973 dané do osobného užívania pozemky za účelom stavby rodinného domu. Podľa právoplatného stavebného povolenia postavili dom a takisto hospodársku budovu na pozemkoch, ktoré im boli dané do osobného užívania v tých hraniciach, v akých pozemky užívajú aj v súčasnosti. Takisto oplotenie pozemku bolo postavené na hranici tak, ako bolo vytyčené, o čom svedčia vytyčovací plány. Pozemok, ktorý bol manželom pridelený, na mieste samom vymerali a ohraničili štátne orgány. Tento pozemok si žalobcovia oplotili, postavili na ňom rodinný dom, ktorý bol riadne skolaudovaný a pozemok v takomto stave nerušene užívali, a to na základe Dohody o osobnom užívaní pozemku. Žalobkyňa 2/ a jej manžel boli teda v tom, že celú dobu užívajú len pozemky parc. č. 1134/24, 1134/25 a 1134/26. Nie je podstatné, či žalobcovia vedeli, že nemajú žiadne práva k parcele č. 2348/5, a že táto bola evidovaná na liste vlastníctva v prospech iného subjektu. Žalobkyňa 2/ a jej manžel užívali jej časť s tým, že ide o parcelu, ktorá im bola pridelená, a to v ospravedliteľnom skutkovom omyle, že ide iba o pozemky, ktoré im boli pridelené, keďže na mieste samom im bol pridelený pozemok štátnymi orgánmi zameraný. Žalobkyňa 2/ a jej manžel tak oprávnené užívali celý pozemok (vrátane časti parcely č. 2348/5) v domnienke, že im bol takto pridelený štátom, vychádzajúc z objektívnych skutkových okolností – jeho zamerania štátom, povolenia a skolaudovania stavby, ktorú na ňom postavili, a to zo strany štátu a vo vytyčených hraniciach. Vzhľadom na všetky okolnosti tak boli žalobkyňa 2/ a jej nebohý manžel objektívne (nielen na základe subjektívneho presvedčenia) oprávnení a dobromyseľní v tom, že aj sporná časť parcely č. 2348/5 im bola pridelená do užívania, avšak nie ako časť tejto parcely, ale ako časť parcel č. 1134/24, 1134/25 a 1134/26. K zmene ich užívacieho práva na vlastnícke došlo priamo na základe zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení novely - zákona č. 509/1991 Zb. ku dňu 01.01.1992. V tomto okamihu došlo súčasne k zániku vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Súdna prax vyvodila, že právo osobného užívania pozemku bolo spôsobilým predmetom držby práva a vzhľadom na to, že oprávnený držiteľ práva osobného užívania pozemku mal k 01.01.1992 rovnaké práva ako osobný užívateľ pozemku, stal sa oprávnený držiteľ práva osobného užívania v dôsledku transformácie tohto práva jeho vlastníkom (porovnaj Rc 72/2006). Podľa § 872 ods. 4 Občianskeho zákonníka sa manželia stali bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku, ku ktorému mali právo osobného užívania bez ohľadu na to, či išlo o zastavaný alebo nezastavaný pozemok.

26. Pokiaľ ide o námietky intervenienta vo vzťahu k ROEP-u z roku 2010, ako už odvolací súd uviedol vyššie, okrem toho, že sa stotožňuje aj v tomto s názorom súdu prvej inštancie, žalobkyňa 2/ a jej nebohý manžel nadobudli spornú nehnuteľnosť do BSM skôr a táto ku dňu smrti manžela žalobkyne 2/ patrila do ich BSM, a preto neskôr uskutočnený ROEP nemá vplyv na ich skôr nadobudnuté vlastnícke právo.

27. Pokiaľ intervenient tvrdil, že svedkyňa A. M. L. jednoznačne potvrdila, že pokiaľ si žalobcovia chceli byť istí, či svoj dom stavajú na pozemku, ktorý im bol pridelený, bolo ich povinnosťou pred začatím stavby domu dať si vypracovať geometrický plán, ktorý by vylúčil akékoľvek pochybnosti ohľadom hraníc pozemkov, toto jeho tvrdenie nezodpovedá výpovedi svedkyne. Je pravdou, že pred začatím stavby rodinného domu si nedali žalobkyňa 2/ a jej manžel vyhotoviť geometrický plán, z ktorého geometrického zamerania mohli zistiť, že v skutočnosti neužívajú len pozemky parc. č. 1134/24, 1134/25 a 1134/26, ale že zasahujú aj do pozemku parc. č. 2348/5. Zo žiadneho právneho predpisu im však nevyplývala

povinnosť dať si vypracovať geometrický plán a zároveň nepostupovali ani neopatrne, ani neobozretne, ani iným spôsobom, ktorý by dôvodne mohol spochybniť oprávnenosť ich držby a ich dobromyseľnosť, pretože pozemok dostali v roku 1973 do užívania od Československého štátu, pričom všetky technické aj právne podklady k užívaniu pozemkov a stavby rodinného domu pripravovali štátne orgány. Vychádzajúc v tom čase z rozhodnutí štátnych orgánov a z nimi vykonaného zamerania pozemkov, nemohli sa manželia, berúc do úvahy aj autoritu štátu, domnievať, že užívajú aj časť iného pozemku, než toho, ktorý im bol aj formálne pridelený. Žalobkyňa 2/ a jej nebohý manžel tak boli dobromyseľní v tom, že užívajú len im štátom pridelený pozemok, užívali ho oprávnené a ku dňu 01.01.1992 sa ich užívacie právo transformovalo na právo vlastnícke a následne až do smrti manžela žalobkyne 2/ nebol preukázaný žiaden právny úkon, ani žiadna právna skutočnosť, v dôsledku ktorej by mali o toto vlastníctvo prísť, a v dôsledku ktorej by sporný pozemok nepatrila aj do dedičstva po nebohom manželovi žalobkyne 2/.

28. Ani jeden z odvolacích dôvodov, ktoré uplatnil intervenient, nebol naplnený, keď odvolací súd nevezhladol žiaden taký nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo porušené právo na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam, správne právne vec posúdil, nebolo zistené nesplnenie akejkoľvek procesnej podmienky, ktorý nedostatok by nevyhnutne viedol v prípade jej neodstránenia k zastaveniu konania, a tiež nebola zistená ani iná vada konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania, keď ju v plnom rozsahu priznal úspešným žalobcom.

29. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli plne úspešní žalobcovia, a preto im odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči intervenientovi v rozsahu 100 %. Aj keď intervenient vystupoval na strane žalovaného a tvoril s ním nerozlučné spoločenstvo, odvolací súd považoval za spravodlivé zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania iba intervenienta, pretože trovy odvolacieho konania žalobcom vznikli iba v dôsledku ním podaného odvolania.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).